

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNE PRAVOBRANILKE

ELEANOR SHARPSTON,

predstavljeni 22. decembra 2008¹

1. Ta predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo francosko Conseil d'État, zadeva dostop do informacij v zvezi z mesti vrste poljskih poskusov z gensko spremenjenimi organizmi (v nadaljevanju: GSO), kadar javni organi menijo, da bi bil z razkritjem takih informacij ogrožen javni red.

3. Župan se na prošnjo ni odzval. P. Azelvandre se je zato obrnil na komisijo za dostop do upravnih dokumentov. Komisija je izdala ugoditveno mnenje glede posredovanja javnega obvestila in prve strani spremnega prefekturnega dopisa, glede posredovanja kopije zapisnika o zasaditvi in zemljevida z označenimi mesti izvedbe poljskih poskusov pa je z obrazložitvijo, da bi razkritje ogrozilo zasebnost in varnost zadevnih kmetov, izdala zavrnitveno mnenje. Komisija je zahtevo za razkritje dokumentacije v zvezi s sproščanji iz leta 2004 razglasila za nedopustno.

Dejansko stanje

2. P. Azelvandre je aprila 2004 zaprosil župana Sausheima, naj posreduje javno obvestilo, zapisnik o zasaditvi² in spremni prefekturni dopis za vsak poljski poskus z GSO, ki je bil izveden na območju občine Sausheim. Zaprosil je tudi, naj se mu za vsak nov poljski poskus, ki bo na območju občine izveden v letu 2004, pošlje dokumentacijo.

4. Župan je posredoval javna obvestila v zvezi s petimi poljskimi poskusi, ki so bili na območju občine že izvedeni, in spremna prefekturna dopisa za dva od njih. P. Azelvandre se je nato pritožil na Upravno sodišče v Strasbourgu, ki je razveljavilo županovo odločbo na podlagi molka, s katero je zavrnil posredovanje prefekturnih dopisov v zvezi s preostalimi tremi poljskimi poskusi in zapisnikov o zasaditvi (brez podatkov o imenih) za vseh pet poljskih poskusov, in županu naložilo, naj te dokumente posreduje.

1 – Jezik izvornika: angleščina.

2 – V francoščini: „fiche d'implantation“.

5. Občina se je zoper odločbo sodišča pritožila na Conseil d'État. Conseil d'État je Sodišču v predhodno odločanje predložilo naslednji vprašanji:

Uvodne ugotovitve

Veljavna zakonodaja

„1. Ali je treba „mesto, kjer se bodo sproščali gensko spremenjeni organizmi“, ki v skladu s členom 19 Direktive Sveta 90/220/EGS z dne 23. aprila 1990 o namernem sproščanju gensko spremenjenih organizmov v okolje³ ne sme ostati zaupno, razumeti kot katastrsko parcelo ali večje geografsko območje, ki ustreza bodisi občini, na katere ozemlju se izvaja sproščanje, bodisi še večjemu območju (kantonu, departmaju)?

6. P. Azelvandre je zahtevo vložil aprila 2004. Takrat je Direktivo Sveta 90/220/EGS (v nadaljevanju: Direktiva 90/220) že nadomestila Direktiva 2001/18/ES⁵ (v nadaljevanju: Direktiva 2001/18), medtem ko Direktiva 2003/4/ES še ni nadomestila svoje predhodnice, Direktive Sveta 90/313/EGS (v nadaljevanju: Direktiva 90/313)⁶.

2. Če bi bilo treba to mesto razumeti tako, da določa katastrsko parcelo, ali se lahko na podlagi člena 95 [ES], ali Direktive 2003/4/ES z dne 28. januarja 2003 o dostopu javnosti do informacij o okolju⁴ ali splošnega načela prava Skupnosti zaradi varstva javnega reda ali drugih zaupnih podatkov, varovanih z zakonom, zavrne posredovanje katastrskih podatkov o mestu sproščanja?“

7. Zato predlagam, naj Sodišče na vprašanji, ki ju je predložilo Conseil d'État, odgovori na

3 – UL L 117, str. 15.

4 – UL L 41, str. 26.

5 – Direktiva 2001/18/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. marca 2001 o namernem sproščanju gensko spremenjenih organizmov v okolje in razveljavitvi Direktive Sveta 90/220/EGS (UL L 106, str. 1).

6 – Direktiva Sveta 90/313/EGS z dne 7. junija 1990 o prostem dostopu do informacij o okolju (UL L 158 str. 56).

podlagi Direktive 2001/18⁷ in Direktive 90/313⁸. Ker se upoštevne določbe prejšnjih in poznejših direktiv povečini ne razlikujejo, kot bo razvidno pozneje, veljajo mnenja iz teh sklepnih predlogov *mutatis mutandis* tudi za Direktivo 90/220 in Direktivo 2003/4.

Pravni okvir

Določbe Pogodbe

Vrsta sproščanja

10. Člen 95(4) ES določa:

8. Iz besedila predloga za sprejetje predhodne odločbe in sodnega spisa na nacionalni ravni izhaja, da gre pri spornem sproščanju za poljske poskuse, ki so urejeni v delu B Direktive 2001/18.

9. Dalje, predložitevno sodišče je Sodišču posredovalo identifikacijske številke teh poljskih poskusov. Iz zapisnikov o poljskih poskusih⁹ izhaja, da gre za poskuse v zvezi s koruzo, ki je v skladu z opredelitvijo v Prilogi III „višja rastlina“ in tako spada v taksonomsko skupino spermatofitov (semenk). Informacije, ki so zahtevane od prijavitelja v postopku odobritve, so zato tiste, ki so navedene v Prilogi III B.

„Če po tem, ko Svet [...] sprejme usklajevalni ukrep, država članica meni, da mora ohraniti nacionalne določbe zaradi pomembnih potreb iz člena 30 [ES] [...], o teh določbah pa tudi o razlogih za njihovo ohranitev uradno obvesti Komisijo.“

11. Razlogi za utemeljitev iz člena 30 ES vključujejo javno varnost, varovanje zdravja in življenja ljudi ali rastlin in varstvo industrijske in poslovne lastnine.

7 – Namesto Direktive 90/220.

8 – Namesto Direktive 2003/4.

9 – Na voljo na spletni strani:

http://www.ogm.gouv.fr/experimentations/evaluation_scientifique/cgb/avis_rapports/rapport_activite_1998/rapport_activite_1998.pdf.

Direktiva 2001/18

s prebivalstvom in okoljem in za zagotovitev visoke ravni varnosti za prebivalstvo in okolje.“

12. V Direktivi 2001/18 je urejeno sproščanje GSO v okolje¹⁰. V Direktivi so določeni postopki, ki jih je treba izvesti, kadar želi subjekt opraviti namerno sproščanje GSO v okolje.

15. Ta opis zajema poljske poskuse z GSO.

13. Člen 1 določa, da je cilj Direktive „približati zakone in druge predpise držav članic ter varovati zdravje ljudi in okolje, kadar se opravlja namerno sproščanje gensko spremenjenih organizmov v okolje [...]“.

14. V členu 2(3) je „namerno sproščanje“ opredeljeno kot:

16. Direktiva 2001/18 je sestavljena iz štirih delov in vrste prilog. V delu A so navedene obveznosti, ki jih imajo države članice pri odobritvi namernega sproščanja GSO v okolje. Dela B in C vsebujeta določbe, ki podrobneje določajo postopek odobritve za namerno sproščanje za kateri koli namen, razen za dajanje v promet (del B) in za dajanje v promet GSO kot proizvodov ali v proizvodih (del C). V delu D je navedena vrsta končnih določb, ki imajo – kot te iz dela A – splošno veljavnost. Priloge vsebujejo nadaljnje podrobnosti obveznosti, ki so predpisane v glavnih delih Direktive.

„[...] vsak nameren vnos GSO ali kombinacije GSO v okolje, za katerega se ne uporabljajo posebni zadrževalni ukrepi za omejitve stika

17. Člen 4 iz dela A določa splošen postopek odobritve, ki obvezuje vse prijavitelje. Zlasti določa, da:

¹⁰ – Z Direktivo 2001/18, ki je začela veljati 17. oktobra 2002, je bila razveljavljena Direktiva Sveta 90/220/EGS.

„1. [se] GSO [...] lahko namerno sproščajo ali dajejo v promet samo skladno z delom B oziroma delom C.

18. V delu B je določen standardni postopek odobritve za prijavitelje, ki želijo (med drugim) opraviti poljske poskuse z GSO. Postopek je natančno opredeljen v členu 6. Upoštevne določbe tega člena določajo:

2. [mora] [v]saka oseba [...] pred predložitvijo prijave po delu B ali C opraviti oceno tveganja za okolje. Informacije, ki so lahko potrebne za opravljanje ocene tveganja za okolje, so določene v Prilogi III.

„1. Brez poseganja v člen 5 [ki zadeva medicinske snovi in sestavine za humano uporabo] mora vsaka oseba, preden začne z namernim sproščanjem GSO ali kombinacije GSO, predložiti prijavo pristojnemu organu države članice, na katere ozemlju bo prišlo do sproščanja.

[...]

2. Prijava iz prvega odstavka vključuje:

4. [d]ržave članice imenujejo pristojni organ ali organe, odgovorne za izpolnjevanje zahtev iz te direktive. Pristojni organ prouči prijave po delu B in delu C glede skladnosti z zahtevami te direktive in glede ustreznosti ocene iz odstavka 2.

(a) tehnično dokumentacijo, ki daje informacije iz Priloge III, potrebne za opravljanje ocene tveganja za okolje pri namernem sproščanju GSO ali kombinacije GSO [...]:

[...]“

[...]

8. Prijavitelj lahko prične s sproščanjem samo, ko prejme pisno odobritev pristojnega organa, in samo pod pogoji, zahtevanimi v tej odobritvi.

bi lahko škodovalo njegovemu konkurenčnemu položaju in jih je zato treba obravnavati kot zaupne. V takih primerih je treba navesti preverljivo utemeljitev.

[...]“

19. Del D vsebuje dve določbi, člena 25 in 31(3), v katerih so nacionalnim organom naložene obveznosti v zvezi z informacijami, pridobljenimi med postopkom odobritve.

3. Pristojni organ po posvetovanju s prijaviteljem odloči, katere informacije bodo ostale zaupne, in prijavitelja obvesti o svojih odločitvah.

20. V členu 25 je obravnavana zaupnost informacij, ki so pristojnim organom predložene v postopku, določenem v delu B. Člen določa:

4. V nobenem primeru pa ne smejo ostati zaupne naslednje informacije, predložene po [med drugimi členu 6]:

„1. Komisija in pristojni organi tretjim osebam ne smejo razkriti zaupnih informacij, prijavljenih ali izmenjanih po tej direktivi, in varujejo pravice intelektualne lastnine v zvezi s prejetimi podatki.

– [...] mesto sproščanja [...]“¹¹

2. Prijavitelj lahko v prijavi, predloženi po tej direktivi, navede informacije, katerih razkritje

11 – Ta določba ustreza členu 19 Direktive 90/220, na katerem temelji prvo vprašanje, ki ga je Conseil d'État predložilo Sodišču v predhodno odločanje. Upoštevne določbe tega člena se vsebinsko niso spremenile.

21. V členu 31(3) je državam članicam naložena obveznost javnosti. Člen določa:

odobritve sporočiti nacionalnim organom. Razdeljena je na dva dela. V delu A so navedene informacije, ki jih je treba predložiti v prijavah v zvezi z GSO, razen višjih rastlin. V delu B so navedene informacije, ki so zahtevane v prijavah v zvezi s sproščanjem gensko spremenjenih višjih rastlin.

„Brez poseganja v odstavke 2 in točko A št. 7 Priloge IV ^[12],

- (a) države članice vzpostavijo javne registre, v katerih se evidentirajo mesta sproščanja GSO po delu B;

23. V oddelku E Priloge III B so predpisane informacije v zvezi z mestom sproščanja, ki jih zahtevajo pristojni nacionalni organi. Zlasti točka 1 oddelka E določa, da mora prijavitelj razkriti „[m]esto in velikost mest(-a) sproščanja“ ¹³.

[...]“

Direktiva 90/313

22. Od vseh prilog k tej direktivi se ta predlog za sprejetje predhodne odločbe nanaša le na Prilogo III. V tej prilogi so podrobno navedene informacije, ki jih je treba med postopkom

24. V času dejanskega stanja je bil dostop do informacij o okolju, ki jih imajo javni organi države članice, urejen z Direktivo 90/313 ¹⁴.

13 – Nasprotno je v določbi III B 1 iz Priloge III A, v kateri so predpisane informacije v zvezi z mestom, ki jih je treba predložiti v prijavi za GSO, ki ni visoka rastlina, uporabljeno besedilo „geografska lega in koordinate mest(-a) [predlaganih (-ega)] sproščanj(-a)“. Tako besedilo je uporabljeno tudi v Direktivi 90/220.

14 – Nadomeščena z Direktivo 2003/4, ki je začela veljati 14. februarja 2005.

12 – Določbi se nanašata na prijave po delu C.

25. Člen 1 te direktive določa, da je njen cilj „zagotoviti prost dostop do informacij in širjenje informacij o okolju, ki jih imajo organi oblasti, ter določiti osnovne pogoje, pod katerimi bi bilo treba dajati take informacije na razpolago.“

dovoliti dostop do informacij o okolju. Člen določa:

26. V členu 2(a) je opredeljeno področje uporabe Direktive. Člen določa:

„1. Razen ko je določeno v tem členu, države članice zagotovijo, da se od organov javnih oblasti zahteva, da dajo na razpolago informacije v zvezi z okoljem vsaki fizični ali pravni osebi na njeno prošnjo in ne da bi ta morala dokazovati svoj interes.

„V tej direktivi pomenijo:

[...]

(a) ‚informacije v zvezi z okoljem‘ vsakršne informacije [...] o stanju vode, zraka, tal, rastlinstva, živalstva, zemljišča in naravnih območij in o dejavnostih [...] ali ukrepih, ki škodljivo vplivajo ali bi verjetno lahko vplivale na le-te, in o dejavnostih ali ukrepih, načrtovanih za varstvo le-the, vključno o upravnih ukrepih in programih upravljanja z okoljem.“

2. Države članice lahko določijo, da se prošnja za take informacije zavrne, kadar te zadevajo naslednje:

[...]

27. V členu 3 Direktive 90/313 je določen okvir, v katerem morajo države članice

– javno varnost,

[...]

direktivami, ki urejajo dostop do informacij o okolju v zvezi s temi sproščanji.

- gradivo, katerega razkritje bi povečalo verjetnost, da bi prišlo do poškodbe okolja, na katerega se tako gradivo nanaša.

Prvo vprašanje

[...]“

30. Direktiva 2001/18 ni direktiva o „dostopu do informacij“. Njen poglavitni namen je vzpostavitev usklajenega pravnega okvira, znotraj katerega lahko države članiceodobrijo sproščanje GSO v okolje. V Direktivi so določena merila za oceno morebitnih tveganj, ki se lahko pojavijo v posameznih primerih. Merila, ki so predvidena v Direktivi, so namenjena zagotovitvi varnega (in učinkovitega) razvoja industrijskih izdelkov, pri katerih se uporabljajo GSO¹⁵.

Postopek

28. Občina Sausheim, francoska, grška, nizozemska in poljska vlada ter Komisija so predložile pisna stališča in na obravnavi 14. oktobra 2008 predstavile ustna stališča.

Analiza

29. Z vprašanjema za predhodno odločanje se prizadeva razjasniti razmerje med direktivami, ki urejajo sproščanje GSO v okolje, in

31. Za dosego tega namena je v Direktivi predpisana obveznost, da mora vsak subjekt, ki namerava opraviti sproščanje, informacije o tem posredovati pristojnim javnim organom države članice, v kateri naj bi prišlo do sproščanja. Namen teh informacij je omogočiti tem organom, da pred sprejetjem odločitve, ali naj prijaviteljuodobrijo, da svoje GSO privede v stik z okoljem, opravijo učinkovito oceno tveganj.

¹⁵ – Glej sedmo uvodno izjavo.

32. Potem ko javni organi pridobijo informacije, potrebne za sprejetje strokovne odločitve glede odobritve sproščanja, in to odločitev tudi sprejmejo, imajo v skladu z Direktivo 2001/18 določene sekundarne obveznosti v zvezi z nadaljnjo uporabo informacij, ki jih je posredoval prijavitelj.

mora prijavitelj posredovati. To med drugim vključuje informacijo o mestu sproščanja.

33. Ena od obveznosti je obveznost javnosti informacij¹⁶. Vendar je obveznost obveščanja javnosti predvsem pomožna obveznost in ne obvezuje samostojno.

37. V obravnavanem primeru je upoštevno besedilo Priloge III B¹⁷.

34. Preučimo sedaj bolj podrobno strukturo Direktive in njeno vsebino.

38. V točki 1 oddelka E Priloge III B je navedeno, da prijavitelj pristojne organe obvesti o „mest[u] in velikost[i] mest(-a) sproščanja“.

35. Subjekti, ki želijo v okolje sproščati GSO, morajo v skladu s členom 6 obvestiti pristojne nacionalne organe in predložiti dokumentacijo z informacijami, da bi ti organi lahko sprejeli strokovno odločitev glede odobritve sproščanja.

39. Medtem ko je v Prilogi III A (ki velja za GSO, ki niso visoke rastline) določeno, da mora prijavitelj obvestiti pristojne organe o „geografsk[i] leg[i] in koordinat[ah]“ mest predlaganih sproščanj, pa je videti, da je opredelitev iz Priloge III B manj določna.

36. Člen 6 vsebuje napotilo na Prilogo III. V tej prilogi so predpisane informacije, ki jih

40. Zdi se mi, da je ključ do razlage v namenu prijavne dokumentacije. Prijavitelj mora pristojnim organom posredovati informacije,

16 – V uvodnih izjavah Aarhuške konvencije o dostopu do informacij, udeležbi javnosti pri odločanju in dostopu do pravnega varstva v okoljskih zadevah v institucijah in organih Skupnosti, 2161 UNTS 447, se izrazito kaže, da je načelo preglednosti zaželeno, čeprav predstavniki javnosti v večini verjetno niso znanstveni strokovnjaki.

17 – Glej točki 8 in 9 zgoraj.

potrebne za oceno tveganj za okolje, ki jo je treba opraviti pred odobritvijo sproščanja¹⁸.

41. Dejanska stopnja natančnosti, ki jo bodo ti organi potrebovali, je odvisna od posameznega primera¹⁹. V nekaterih primerih bo morda mogoče opraviti zadovoljivo oceno tveganj za okolje na podlagi razkritja mesta sproščanja na stopnji kantona ali občine. V drugih primerih pa bodo potrebne točne koordinate²⁰.

42. Potem ko pristojni nacionalni organi pridobijo informacije, potrebne za oceno tveganj za okolje, in – če je to primerno – odobrijo sproščanje, učinkujejo pomožne določbe Direktive, s katerimi je urejena nadaljnja uporaba teh informacij²¹.

43. V členu 25 so navedeni številni razlogi, na podlagi katerih lahko prijavitelj zahteva od nacionalnih organov, naj ne razkrijejo informacij, ki jih je posredoval med postopkom odobritve, predpisanim v členu 6 in natančno določenim v Prilogi III.

44. V členu 25(4) so opisane meje tega upravičenja do varstva. Člen 25(4) zlasti določa, da pred javnostjo *v nobenem primeru* ne sme ostati zaupno „mesto sproščanja“.

45. Menim, da gre pri pojmu „mesto sproščanja“ iz člena 25 za opisno besedno zvezo, ki jo je treba razumeti tako, da se nanaša na informacije o mestu, ki jih v vsakem posameznem primeru nacionalni organi zahtevajo med postopkom odobritve za namene ocene tveganja za okolje.

46. Ker se člen 25 splošno uporablja, je zato logično, da so z generičnim izrazom „mesto sproščanja“ iz člena 25(4) zajeti tako položaji, v katerih za izvedbo ocene tveganja za okolje

18 – Glej člen 4(2) Direktive 2001/18.

19 – Pristop, ki upošteva vsak primer posebej, je izražen v osemnajsti in devetnajsti uvodni izjavi.

20 – Nizozemska vlada pravilno opozarja, da stopnja natančnosti, s kakršno je mogoče določiti mesto, ne ustreza nujno nomenklaturi za označitve ozemlja. „Parcela“ je lahko majhna ali precej velika. Prav tako se nomenklatura v državah članicah razlikuje. Ti dejavniki govorijo v prid razlagi, da je treba Prilogo III B razumeti tako, da se pri opredelitvi mesta zahteva tolikšna stopnja določenosti, kakršna je potrebna za presojo tveganj za okolje.

21 – Dva od teh členov, to sta člena 9 in 24, veljata ne glede na člen 25. Zato za namene tega predloga za sprejetje predhodne odločbe nista upoštevana.

zadostuje manj natančna določitev mesta, kot položaji, v katerih je treba posredovati geografsko lego in koordinate²².

47. Glede na to se ne morem strinjati, da je z izrazom „mesto“ državam članicam za določanje ravnotežja med javno varnostjo in pravico javnosti do dostopa do informacij dana pravica do proste presoje²³.

48. Člen 25(4) je treba razumeti tako, da je država članica zavezana razkriti kakršne koli informacije o mestu sproščanja, ki jih je pridobila ob uporabi Priloge III. Splošneje, na podlagi obveznosti, ki je v Direktivi 2001/18 naložena pristojnim nacionalnim organom, so ti zavezani objaviti informacije, ki so jih prejeli za izvedbo ocene tveganj za okolje in odobritev sproščanja (informacije so lahko zaupne le na podlagi razlogov, navedenih v členu 25(1)).

22 – V različnih jezikovnih različicah Direktive 2001/18 je razvidna tendenca po sistematični uporabi generičnega izraza v členu 25(4). Glej na primer nizozemsko, francosko, nemško, angleško in špansko različico, ki se sklicujejo predvsem na kraj ali mesto sproščanja in ne vsebujejo natančnejših navedb zemljišča ali prostora sproščanja.

23 – Zato zavračam francosko stališče, da že samo dejstvo, da je večina držav članic razkrila le širše področje sproščanja, kaže, da je zakonodajalec imel namen, naj se člen 25(4) razlaga kot pravica do proste presoje.

49. Razlaga, ki jo predlagam, ima dve posledici. Prvič, nacionalni organi ne morejo biti zavezani k razkritju informacij, ki jih nimajo²⁴. Drugič, če ti organi prejmejo informacije (tudi te, ki jih pridobijo med postopkom odobritve), ki niso potrebne za oceno tveganja za okolje, se zanje ne uporablja Priloga III in jih zato na podlagi Direktive 2001/18 ni treba razkriti subjektu, ki to zahteva²⁵.

50. Člena 25 se ne sme razlagati kot filter za razkritje informacij o mestu sproščanja. Prej se mi zdi, da bi bilo treba člen 25 razumeti tako, kot bo pojasnjeno v nadaljevanju. S členom 25(1) sta na Komisijo in pristojne organe držav članic naloženi dve obveznosti: obveznost, da se tretjim osebam ne razkrije „zaupnih informacij, prijavljenih ali izmenjanih po tej direktivi“, in obveznost varstva pravice intelektualne lastnine v zvezi s prejetimi podatki. V členu 25(2) in (3) je opisan postopek, po katerem se določi obseg gradiva,

24 – Informacije, ki jih morajo pridobiti, so določene na podlagi obveznosti države članice, da opravi učinkovito presojo tveganj za okolje.

25 – Vendar pa jih bodo morda morali objaviti na podlagi Direktive 90/313; glej spodaj točko 58 in naslednje.

ki ga je treba varovati. Iz tega sledi, da pristojni organi pri izvedbi tega postopka odločajo po lastnem preudarku²⁶. Odločanje po lastnem preudarku vključuje določeno izvajanje diskrecijske pravice.

registre, v katerih se evidentirajo mesta sproščanja GSO po delu B“²⁷. To obveznost bi bilo nemogoče izpolniti, če bi informacije o mestu sproščanja na podlagi člena 25(1) lahko ostale zaupne.

51. Nasprotno pa je v členu 25(4) določeno, kaj *ne* sme ostati zaupno. V tem primeru sta diskrecijska pravica ali odločanje po lastnem preudarku izključena. Nacionalni organi nimajo pravice filtrirati informacij, ki so navedene v členu 25(4), in odločati, kateri deli (na primer) načrtov za spremljanje GSO in za ukrepanje ob nesreči se ne smejo razkriti. Nasprotno, izrecno je določeno, da te informacije „v nobenem primeru“ ne smejo ostati zaupne. Menim, da pristojni organi glede ravnanja z informacijami, ki so jih med postopkom odobritve prejeli za oceno tveganj za okolje in ki spadajo v eno od kategorij, navedenih v členu 25(4), nimajo diskrecijske pravice. Te informacije ne smejo ostati zaupne.

52. Nadaljnja utemeljitev stališča, da zlasti mesto sproščanja ne sme ostati zaupno, izhaja iz dikcije člena 31(3)(a). V tej določbi se od držav članic zahteva, da „vzpostavijo javne

53. Tako ugotavljam, da so v skladu z Direktivo 90/220 in Direktivo 2001/18 pristojni organi držav članic zavezani dati na razpolago javnosti informacije o mestih sproščanja s tako stopnjo natančnosti, kakršna je bila v postopku odobritve potrebna za oceno tveganj za okolje.

Drugo vprašanje

54. V nasprotju z Direktivo 2001/18 (ki se nanaša predvsem na postopke odobritve za varno sproščanje GSO) je bistven namen Direktive 90/313, kot je vidno iz njenega naslova, omogočiti javnosti dostop do informacij o okolju, ki jih imajo nacionalni organi.

26 – Glej v smislu člena 25(3): „odloči, katere informacije bodo ostale zaupne“.

27 – Izraz „mesto sproščanja“ iz člena 31 je v skladu z načeli, ki se uporabijo za razlago člena 25(4), treba razlagati tako, da se nanaša na mesto, ki ga mora v skladu s Prilogo III prijavitelj razkriti pristojnim nacionalnim organom.

Pravni okvir Direktive lajša dostop do informacij, obenem pa določa vrsto odstopanj, zaradi katerih lahko države članice v določenih primerih zavrnejo razkritje takih informacij.

Direktive 90/313 določa druge razloge (med drugim javno varnost). Ta utemeljitev ne ustreza niti strukturi Direktive 2001/18 niti njenemu razmerju z direktivami o dostopu do informacij o okolju²⁹.

55. Namen teh direktiv je omogočiti dostop do informacij, ki sicer *ne bi bile* razkrite. Njun namen ni še bolj omejiti dostop javnosti do informacij, ki *bi* sicer *bile* razkrite²⁸.

56. Država članica se ne more sklicevati na določbe Direktive 90/313 in Direktive 2003/4, da bi zavrnila dostop do informacij, ki bi v skladu z Direktivo 2001/18 in Direktivo 90/220 morale biti javne.

57. Zato zavračam utemeljitev, ki jo navajajo občina Sausheim in francoska, grška in poljska vlada, da člen 25 Direktive 2001/18 določa določene razloge za omejitev razkritja (intelektualna lastnina, konkurenčnost, gospodarski interesi prijavitelja), medtem ko člen 3

58. Direktiva 90/313 postane upoštevna, kadar imajo organi držav članic več informacij, kot bi jih v skladu z Direktivo 2001/18 morali razkriti³⁰. Zahteva za dostop do takih informacij se lahko vloži v skladu z nacionalnimi določbami, ki prenašajo Direktivo 90/313.

59. Vendar se lahko država članica, da bi upravičila zavrnitev razkritja informacij o mestu sproščanja, sklicuje na razloge, ki so

28 – Glej prvo, drugo, peto in deveto uvodno izjavo Direktive.

29 – Glej tudi moje sklepne predloge z dne 10. aprila 2008 v zadevi Heinrich, C-345/06, še nerešena zadeva pred Sodiščem, točke od 55 do 58, o kateri sedaj odloča Sodišče, v katerih pojasnjujem podobne vidike o strukturni povezavi med členom 254 ES in Uredbo Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 1049/2001 z dne 30. maja 2001 o dostopu javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije (UL L 145, str. 43).

30 – Na primer, recimo, da za namene presoje tveganja za okolje ni treba poznati geografske koordinate nameravanih poljskih poskusov, prijavitelj pa jih je pri vložitvi prijave v skladu s Prilogo III vendarle razkril.

navedeni v členu 3(2) Direktive 90/313, če so izpolnjeni drugi pogoji iz tega člena. Omejitev iz razlogov javne varnosti (eden od razlogov, navedenih v členu 3(2)) bi bila po mojem mnenju upoštevana v okoliščinah, v katerih bi razkritje določenega mesta sproščanja privedlo do njegovega nezakonitega uničenja.

na podlagi člena 95 ES³¹ ohranijo nacionalne ukrepe in vzpostavijo strožje omejitve za dostop javnosti do informacij o sproščanju GSO v okolje. Če bi država članica morala uporabiti to možnost in sistematično razkrivati manj natančne opise mest sproščanja, bi za vse bolj podrobne informacije, ki bi jih zadržala, veljala Direktiva 90/313. V takem primeru bi lahko država v skladu z izjemo o javni varnosti iz teh direktiv zavrnila razkritje.

60. Zavedam se, da bodo zaradi razlage, ki sem jo predlagala, zadevne države članice v določenih okoliščinah prisiljene razkriti natančno mesto sproščanj. Na obravnavi sta vladi Francije in Nizozemske opozorili Sodišče, da bi razkritje natančnega mesta sproščanja lahko privedlo do uničenja pridelka. Če bi se taka dejanja razširila, bi to lahko upočasnilo razvoj GSO. Trdili sta, da kaznovalni ukrepi po takem dogodku, kot na primer kazenske sankcije za uničenje pridelka, niso nujno učinkoviti proti „eko bojovníkom“.

63. Vendar pa mora vsaka država članica, ki želi na tak način ohraniti nacionalne ukrepe, slediti obveznemu postopku iz člena 95 ES. Francoska vlada te možnosti ni izkoristila³².

61. Omogočitev dostopa do informacij lahko pomeni sprejetje večjega tveganja zmanjšane varnosti. Naloga zakonodajalca Skupnosti sedaj in v prihodnosti je, da izravna ravnotežje med podpiranjem razvoja GSO in izboljšanjem dostopa javnosti do informacij o okolju, če se bo na podlagi izkušenj izkazalo, da je ravnotežje nevzdržno.

64. Nazadnje, ne poznam nobenega splošnega načela prava Skupnosti, s katerim bi pristojni nacionalni organi lahko utemeljili zavrnitev razkritja zadevnih informacij. Takih načel v tem postopku ni navedla, kaj šele uveljavljala, nobena od strank, ki so predložile stališča.

62. Poleg tega lahko države članice, ki se srečujejo s posebej resno grožnjo za javni red,

31 – Pravna podlaga Direktive 2001/18 iz Pogodbe. Pravna podlaga Direktive 90/220 pa je člen 100a Pogodbe (predhodnik člena 95 ES).

32 – Sicer pa lahko opozorim, da je francoski zakonodajalec nedavno sprejel zakon št. 2008-595 z dne 25. junija 2008 (JORF št. 148 z dne 26. junija 2008, str. 10218), na podlagi katerega so francoski organi zavezani razkriti natančno mesto sproščanja GSO.

Predlog

65. Zato Sodišču predlagam, naj na vprašanji, ki jih je v predhodno odločanje predložilo Conseil d'État, odgovori tako:

- 1) „Mesto“, kjer se bodo sproščali gensko spremenjeni organizmi, ki v skladu s členom 25 Direktive 2001/18/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. marca 2001 o namernem sproščanju gensko spremenjenih organizmov v okolje in razveljavitvi Direktive Sveta 90/220/EGS ne sme ostati zaupno, ustreza področju, ki je navedeno v prijavi, predloženi pristojnim organom države članice po postopku, določenem v členu 6 te direktive.
- 2) Države članice se ne morejo sklicevati na izjeme v zvezi z varstvom javne varnosti iz Direktive 90/313 Sveta z dne 7. junija 1990 o prostem dostopu do informacij o okolju, da bi zavrnile razkritje informacij o mestu sproščanja, katerih razkritje je v skladu z Direktivo 2001/18 obvezno.